

Ezt a napot már nagyon várta mindenki. Június 2-án hajnalban indultunk el Romániába. A magyar-román határhoz érve, elég sokat kellett várnunk az átkeléshez. Mi Méhkeréknél keltünk át Romániába. Első pillantásra be kell, hogy valljam, nem tudtam mit gondoljak, mivel nagyon sok romba dőlt házat, illetve szemetet láttunk a buszból.

Az első megálló a Király-hágónál volt. Ez a helyszín volt Erdély és Magyarország kapuja a trianoni békeszerződésig. Tovább haladva Bánffyhunrad díszes cigány palotáit csodálhattuk meg. Kolozsvárra érve, Mátyásnak, az igazságosnak hatalmas szobrát néztük meg, és szülőházába is kaptunk betekintést. Valamint Kolozsvár főterén sétáltunk egyet, hogy megmozgassuk lábainkat, a hosszú, és fárasztó utazás után. Majd ismét visszaszálltunk a buszra, és a Tordai-hasadék irányába indultunk tovább. Erről a látnivalóról is kaptunk beszámolót az idegenvezetőnkől, melyben Szent László legendáját mesélte el. És a nap csúcspontja az volt, amikor végre Parajdra értünk, és elfoglalhattuk szállásunkat. A Sándor panzió egy igazán remek szállás, igazi lakosztályaink voltak, és a vacsora, amit a panzió előtt levő út túloldalán fogyaszthattuk el, azzal is meg voltunk elégedve. Minden este, ahogy ezen a napon is 22 órakor tértünk nyugovóra.

Másnap nagyon korán keltünk, mert egy tartalmas nap várt ránk. Svédasztalos reggelivel kezdtük a napot. Voltunk Kaloda-tetőn (faszénégető baksák), Korondon, ahol a Likas-kő történetét hallhattuk, és vásárolhattunk, majd Farkaslakára vezetett az útirány, Tamási Áron síremlékéhez, ahol egy koszorúval, a magyar, és a román himnusszal emlékeztünk meg róla. Egy idézetet is megtanultunk tőle ez idő alatt: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

Szejkézfürdőn a 16 székelkapu alatt sétálhattunk fel, s alá. Mikor felértünk a dombon, akkor Orbán Balázs kopjafás sírjánál is tartottunk egy megemlékezést. Felmásztam sikeresen a kőtömbre, és felhelyeztem a koszorút a kopjafa közepére. Sajnos az ott található petróleumos gyógyvíz nem túl finom. Szejkézfürdő után, Székelyudvarhelyre igyekeztünk. Ebben a városban érdekesnek találtam a Szent Miklós hegyen a római katolikus templomot, valamint a Tamási Áron Főgimnáziumot. Az érettségizett diákok emlékére kopjafákat állítottak.

A harmadik nap tetszett nekem leginkább. Aznap átkeltünk Fenyéd-Máréfalván (óriás kürtöskalács legenda), Homoródfürdőn (itt sem ízlett a vasas forrásvíz), Hargita-hegységen (3 keresztes Tolvajos-hágó), majd Csíksomlyón szálltunk ki a buszból. Ahogy azt mindenki tudja, Csíksomlyón tartott misét Ferenc pápa. Bementünk a templomba, ahol Mária szobránál kívánhattunk. Utunk az Alcsíki-medencén, és Tusnádfürdőn keresztül vezetett a Torjai

büdösbarlangba. Egy kicsit túráztunk a barlangig felfelé. Odabent egy égő gyufaszállal figyelhettük meg a kengézt. A Szent Anna tavat is megtekinthettük, amely egy vulkáni kráterből keletkezett. A tó melletti erdőben egy medvét a bocsával pillantottunk meg nagy örömünkre. És a nap legszebb része szerintem, most következett. A Mohos-láp. Gyönyörű kiserdő, ahol egy fahídon, később már csak fatuskókon közlekedtünk. A láp közepén található egy 17m mély, nagy mennyiségű savval rendelkező tó, melyben az állatok nem élnek meg. Viszont a tavon kívül az egész lápban, rengetek különféle állatfaj, és még annál is több növényfaj található.

A negyedik napot, Kalocsa testvér városában kezdtük, Székelykeresztúron. Elmentünk a Molnár István múzeumba, amely rendkívül érdekes volt, a tájházak, a kitömött állatok, és a régészeti leletek által. A következő megálló Gyárfás-Kúrián volt. Petőfi körtefájánál koszorúztunk. Aztán a Zeyk Domonkos Középiskolában ebédre kaptunk meghívást a polgármester úrtól. Fehéregyházán, ahogy azt irodalom óráról tudjuk, itt látták Petőfi Sándort utoljára. Az ő emlékmúzeumát tekinthettük meg. Segesváron, a 760 méter magas várat láttuk, a maradék ép 9 bástyájával. A Nagy-Küküllő folyó mentén sétáltunk is.

Az ötödik napon, a Keleti-Kárpátokban barangoltunk. Átkeltünk a Görgényi-havasokon, a Gyergyói-havasokon, és a Gyergyói-medencén. A Gyilkos-tónál pedig csónakba szálltunk. Csapatokra bomlottunk és eveztünk a tavon. Nagyon élveztük az evezést. Be kell ismernem, nem könnyű dolog. Sokszor fennakadtunk valami rönkön, de mindig túlmagasodtunk a problémán, és sikerült legyőznünk az akadályokat. A végére már egész jól ment nekünk az evezés. A Békás-szoros is a kedvenc helyeim közé tartozik. A 200-300 méter magas függőleges sziklafalak, elég szédítő látvány volt számomra, de ennek ellenére elképesztően szép. Talán, hasonlót még nem is láttam. Elég izgalmasnak véltem, mikor a semmiből hirtelen jégeső támadt.

A hatodik nap is gyorsan eltelt. Szovátn sétálgattunk a főutcán, majd a Medve-tóhoz, tovább az Ifjúsági-tóhoz, és a Mogyorósi-tóhoz. A Medve-tó nem nyerte el a tetszését számomra. De a játszótér igen! Visszatértünk Parajdra, és lementünk 200 lépcsőnyit a Sóbányába. Itt szabadon foglalhattuk el magunkat. Volt sok hinta bent, és fából készült játékok is. Kalandparkkal, játékkeremmel, ajándékboltokkal rendelkezett. Majd felfelé ismét 200 lépcső. Talán felfelé nehezebb volt. A panzióban összepakoltuk a bőröndjeinket a kora másnapi indulásra előkészítve.

A hetedik nap, a hazautazásunk napja volt, viszont ez is élményekben gazdag. A Déli-Kárpátok irányába utaztunk Magyarországra. A Fogarasi-havasok nagyon tetszett. Gyönyörű hely. Volt lehetőségünk csúszkálni a havas dombokon, zacskókra ülve. Mikor felértem, akkor egy nagyon kedves, okos kutya fogadott. Nem volt olyan hideg fent, rosszabbra számítottam. Viszont a

Bilea-tó be volt fagyva. A libegőre több, mint 2 óra hosszát vártunk, hogy feljussunk, de azt hozzá kell tennem, hogy megérte. Lefele is libegővel mentünk, de akkor már szerencsésebbek voltunk, mert csak fél órát vártunk.

Ez a csodálatos havas után, folytattuk utunkat hazafelé. Hosszú utazás várt még ránk, és a igazat megvallva nem is értünk haza aznap. Június 8-án, éjjel fél 1-kor láthattuk viszont az otthoniakat.

„A világ egy könyv, és aki nem utazik, az csak egyetlen lapját olvassa el.” -Szent Ágoston

KÉSZÜLT MAGYARORSZÁG
KORMÁNYÁNAK TÁMOGATÁSÁVAL

